РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Р4 у 237/2019
Дана 24.10.2019. године
Б Е О Г Р А Д

Управни суд, судија Гордана Богдановић, на основу Годишњег распореда послова Управног суда за 2019. годину Су I-2 178/18-1 који се примењује од 01.01.2019. године, поступајући по приговоруАА из ..., улица ..., чији је пуномоћник Славица Глишић Полић адвокат из Лознице, улица Јована Цвијића бб, ради убрзавања поступка у предмету Управног суда III-7 У. 2857/17, применом члана 7. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС” број 40/2015”), донео је дана 24.10.2019. године

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ приговор АА из ... ради убрзавања поступка у предмету Управног суда III-7 У. 2857/17, као неоснован.

ОДБИЈА СЕ захтев АА из ... за накнаду трошкова поступка.

О б р а з л о ж е њ е

АА из ... поднела је, преко пуномоћника, дана 06.09.2019. године, препорученом пошиљком, приговор ради убрзавања поступка у предмету Управног суда III-7 У. 2857/17 , који је у суд примљен дана 09.09.2019. године. Сматра да је повређено право на суђење у разумном року, јер од подношења тужбе 27.02.2017. године до изјављивања приговора поступак није окончан. Истакла је значај који решавање спора има за њу, јер је предмет спора право на делимично ослобађање од обавезе враћања студентског кредита. Указала је да својим радњама није допринела трајању поступка. Предложила је да суд усвоји приговор, утврди повреду права на суђење у разумном року и наложи судији да у року од 4 месеца предузме мере ради окончања поступка. Трошкове је тражила за састав приговора у износу од 30.000,00 динара.

У спроведеном поступку утврђене су следеће чињенице и околности:

АА из ... поднела је дана 23.02.2017. године тужбу против туженог Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије, ради поништаја решења бр. 451-02-2457/1/2016-05 од 02.12.2016. године, у предмету ослобађања од обавезе враћања студенског кредита. Решењем чији поништај тражи одбијени су захтеви и не ослобађају се од обавезе враћања студентског кредита студенти којима је одобрен студенски кредит по конкурсу за доделу студентских кредита за одговарајућу школску годину (у даљем тексту корисници кредита), закључно

са редним бројем .... на листи поднетих захтева за ослобађање од обавезе враћања студентског кредита бр. 451-02-2457/1/2016-05 од 02.12.2016.године, а која је у прилогу тог решења и чини његов саставни део. Предмет је решен 27.09.2019. године а одлука је експедована странкама 23.10.2019.године.

Предмет није чињенично и правно сложен, није било кашњења проузрокованих понашањем тужиоца која доприносе дужини трајања поступка, није постојао период неактивности суда, а ради се о спору који је по природи ствари хитан и од егзистенцијалног је значаја за предлагача.

Према члану 32. став 1. Устава Републике Србије свако има право да независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и о оптужбама против њега.

Према члану 6. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода (из 1950 уз додатне протоколе), коју је 2003. године ратификовала државна заједница Србије и Црне Горе („Службени лист СЦГ-Међународни уговори”, број 9/03), чији је сукцесор Република Србија, свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама или о кривичној оптужби против њега, има право на правичну и јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом, образованим на основу закона. Пресуда се изриче јавно, али се штампа и јавност могу искључити с целог или с дела суђења у интересу морала, јавног реда или националне безбедности у демократском друштву, када то захтевају интереси малолетника или заштита приватног живота странака, или у мери која је, по мишљењу суда, нужно потребна у посебним околностима када би јавност могла да нашкоди интересима правде.

Према члану 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС” број 111/09) у управном спору суд одлучује на основу закона у разумном року, на подлози чињеница утврђених на усменој јавној расправи.

Према члану 2. став 1. Закона о заштити права на суђење у разумном року право на суђење у разумном року има свака странка у судском поступку, што укључује и извршни поступак, сваки учесник по закону којим се уређује ванпарнични поступак, а оштећени у кривичном поступку, приватни тужилац и оштећени као тужилац само ако су истакли имовинско-правни захтев.

Разумна дужина судског поступка представља оптимално време да се одлучи о праву странке које је спорно, да би се неизвесност отклонила а странка добила сазнање да ли јој спорно право припада или не, чиме се обезбеђује и правна сигурност странака. Међутим, оптимално потребно време за окончање поступка је релативна категорија, која се процењује у сваком конкретном случају на основу околности које се тичу сложености чињеничних и правних питања у судском поступку, понашања подносиоца приговора за заштиту права на суђење у разумном року, поступање суда, природе захтева, односно значаја предмета спора за подносиоца приговора.

Оцењујући чињенице и околности од значаја за доношење одлуке и

специфичности чињеничних и правних питања у предмету Управног суда III-7 У. 2857/17, понашање странака у поступку, поступање суда који је водио поступак, као и природу захтева, односно значај предмета спора за подносиоца, као и остале чиниоце који утичу на оцену дужине трајања поступка, у смислу члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, уважавајући, при томе, судску праксу и критеријуме Уставног суда, међународних институција за заштиту људских права, као и Врховног касационог суда, Управни суд налази да је приговор неоснован. Приликом одлучивања суд је имао у виду да је постигнута сврха Закона о заштити права на суђење у разумном року, а то је да пружи заштиту права на суђење у разумном року и тиме предупреди настајање повреде права на суђење у разумном року, обзиром на то да је поступак окончан.

Управни суд је имао у виду наводе приговора да је решавање спора од посебног значаја за подносиоца приговора, али је нашао да није од утицаја на другачије решавање ове правне ствари будући да је поступак пред овим судом окончан.

Са изнетих разлога, Управни суд је на основу члана 10. став 2. у вези са чланом 7. став 2. Закона о заштити права на суђење у разумном року одлучио као у ставу I диспозитива решења.

Имајући у виду да је приговор ради убрзавања поступка одбијен, одлучено је као у ставу II диспозитива на основу одредбе члана 153. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС 72/11...87/18”), у вези са чланом 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Службени гласник СРС” број 25/82 и 48/88, „Службени гласник РС” број 46/95...6/2015), на које упућује члан 7. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року.

РЕШЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 24.10.2019. године, Р4 у 237/2019

Лице овлашћено за поступање
по приговорима за убрзавање поступка
С у д и ј а
Гордана Богдановић, с.р.

Поука о правном средству:
Против овог решења дозвољена је жалба у року од 8 дана од дана
пријема истог, председнику Врховног касационог суда, а преко председника овог суда.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР